

Et norsk linjeskifte

NATO

Hedda Langemyr

I disse dager skal 200 soldater sendes som en del av Nato-bataljonen til Østfronten i Litauen. Mens norske aviser knapt nevner det, og Ine Marie Eriksen Søreide fastholder at alt er som før, slås det som anses som ny norsk aggresjon stort opp i russiske medier.

200 norske soldater til Litauen er ikke veldig problematisk i seg selv. Ei heller 300 amerikanske soldater til Værnes. Isolert sett er ikke norsk deltakelse i Natos rakettskjold en krigserklæring. En ekstra Nato-øvelse eller to i Nord-Norge, skremmer ikke Putin. Globus II-radaren i Vardø er ikke alene en trussel, ei heller fregattene våre som går stadig lenger nord.

Problemet er at våre forsvarspolitiske prioriteringer ikke tas i et vakuum. De mange små skrittene vekk fra samarbeid og avspenning overfor naboen i nord gir et tydelig signal til Kreml om et skifte mot et mer avskrekende forsvar, med tettere forbindelser til USA og Nato på bekostning av samarbeid med Russland. Uansett hvor mange ganger forsvarsministeren sier at det «ikke er et linjeskifte» er summen av alle handlingene nettopp det, og et klart signal om at vi har valgt side, og det er ikke den til vår nabo i nordøst.

Når den norske regjering gang på gang sier at ingenting

har endret seg, skaper det et falskt inntrykk av en forutsigbarhet og trygghet som på ingen måte speiler russernes oppfatning av våre handlinger. Vi kan lure oss selv til å tro at vår opprustning er nødvendig på grunn av Putins aggresjon, at det kun er russerne, og ikke oss, som driver unødvendig og provokativ opprustning. Men det er ikke slik Kreml ser det. De ser et naboland som tidligere har sørget for en fornuftig balanse mellom beroligelse og avskrekking, men som nå opptrer provokativt.

Forsvarsdepartementet kan gjenta så mange ganger de vil at Natos missilforsvar er en «ren defensiv kapabilitet», men russiske hauker vet også å bruke dette som argumentasjon for økt opprustning. Det er ganske irrelevant hvem som har mest rett i hva missilene er og ikke er, når resultatet er at Putin svarer med en oppgradering av russiske atomvåpen – da er atomvåpenkappløpet allerede i gang. Og sett at Natos rakettskjold kun er en dårlig unnskyldning for en planlagt russisk opprustning – så burde vi uansett ikke gi dem den unnskyldningen.

Og nå sender vi altså soldater til Litauen. Til et område som var en del av det tidligere Sovjetunionen. Til Russlands bakgård. Det er åpenbart at avspenning, beroligelse og gode naboforhold ikke lenger står øverst på prioriteringslista til den norske regjeringen.

Hedda B. Langemyr,
Norges Fredsråd

hedda@norgesfredsråd.no